

forbinde omkring i Landsbyerne. Dette er jo et Spørgsmaal, som det ikke er saa let at trænge ind i som det almindelige Landbo-spørgsmaal, og jeg tænker mig derfor, at det vilde være ønskeligt at faa en Kommission nedsat for at undersøge disse Ejendomsforhold, se efter, hvor disse berettigede Baaudligge, og saa træffe faste Regler for, hvorledes der bør forholdes med Huslodderne og i det hele taget med Landbrugets Udflytning og Sammenlægning i Fremtiden. Sammenlægningen er der jo ingen Grænser for — kun den Grænse, som Udflytningen sætter. Jeg vil altsaa henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om det ikke vilde være heldigt at faa en saadan Kommission nedsat.

Buff: Naar jeg har bedt om Ordet her ved Finanslovens 1ste Behandling, er det, fordi næsten alle Talerne ere komne ind paa at tale om den Bevægelse, der er kommen i Sommer ude paa Landet, den saakaldte Agerbevegelse, og det er angaaende disse Udtalelser, jeg vil tillade mig at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Før jeg gør det, skal jeg imidlertid vende mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier). Jeg ser ikke, at den ærede Justitsminister er til Stede, og jeg har da heller ingen som helst Grund til at svare paa hans Begne, men derimod tror jeg nok, at jeg paa et tidligere Finansudvalgs Begne har Lov til at svare det ærede Medlem. Det Spørgsmaal, det ærede Medlem kom ind paa, var Spørgsmaalet om Tugthusfangerens og Forbedringshusfangerens Arbejde. Det ærede Medlem udtalte derom, at det Arbejde, som de gjorde, var saa slet lønnet, at andre næringsdrevende vare brostholdne ved, at disse Fanger kunde levere en Del Arbejde, som ved sin lave Pris trykkede andre næringsdrevende. Dette er et Spørgsmaal som Finansudvalget i Forbindelse med Regeringen har taget op allerede for flere Aar tilbage, da man navnlig fra Finansudvalgets Side ansaa det for at være fuldstændig givet, som det ærede Medlem udtalte, nemlig at de billige Priser trykkede adskillige næringsdrevende, og at det maaske vilde være muligt at skaffe bedre finansielle Forhold til Stede derved, at vedkommende Fanger bleve betalte noget dyrere. Finansudvalget forlangte derfor af Regeringen, at den ikke skulde lase Fangerens Arbejdskraft ud til den Pris, hvortil den hidtil var udlejet, men se at faa noget mere for den. Men vi kom rigtignok til meget sørgelige praktiske Resultater. Det viste sig saa nemlig, at det ikke var muligt at faa den lejet ud, og jeg tror endog, det gif saaledes — det husker

jeg nu ikke bestemt — at de, der havde haft Fangerne i Arbejde tidligere, da de tog dem igen, benyttede Lejligheden til at faa Lejesummen endnu lavere ned, fordi de havde bragt i Erfaring ved den Manøvre, man havde gjort, at der var ingen Konkurrence om at tage Fangerne. De vilde ikke en Gang give, hvad de tidligere havde givet. Jeg tror altsaa ikke, at de Erfaringer, vi have gjort paa dette Omraade, just skulde opfordre os til at komme ind paa at prøve det en Gang til, for vi spandt ikke Silke ved det den Gang. Altsaa, jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Punkt har Folketinget og Finansudvalget haft fat tidligere, men jeg tror nok, jeg tør sige, at saaledes ændre det den Gang.

Denne Landbrugsbevægelse interesserer mig derimod i højeste Grad. Ærede ældre Medlemmer her i Tinget vide jo, at dette Spørgsmaal altid har haft min ubelte Interesse. Siden vi kom ind paa Forhandlingspolitikken i 1887, mente jeg, at det først og fremmest skulde være en Landpolitik, den skulde gaa ud paa. Det blev den nu ikke til den Gang, og det interesserer mig derfor saa meget mere, at den Bevægelse er bleven rejst nu, som den har været saa stærk, at endogsaa det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) er bleven i den Grad rørt over det, at han nu staar op og stærkt anbefaler, at vi skulde føre en Landpolitik her i Landet. Jeg siger netop dette, thi aldrig saa snart vare vi komne ind i Forhandlingspolitikken af 1887, før der rejste sig det største politiske Landbrugs-spørgsmaal, der kunde rejses, idet ingen Ting i den Grad kunde bringe os Landbrugere til at blive fattige og gaa fra Gaardene, som hvis ikke det Spørgsmaal blev løst paa en heldig Maade. Men da satte det ærede Medlem fra Møen sig i Spidsen for Kampen mod os Landmænd, der vilde holde paa vor Hovedudførelsesartikel. Jeg siger derfor, at det er meget heldigt, at det ærede Medlem nu er blevet saa rørt, at han har faaet en saa udmærket Overbevisning, thi det vil sent glemmes af os Landmænd, at den Gang vi saa den største Fæse for vor Hovedudførelsesartikel, var det ærede Medlem fra Møen netop den Mand, der var Ordføreren for, at vi skulde have gjort saa lidt som muligt paa det Omraade, og det lykkedes jo kun at faa noget fornuftigt gjort derved, at der i Landet rejste sig en Agitation, som viste os ogsaa det ærede Medlem fra Møen begyndte at blive bange for. Derfor siger jeg, at det virkelig er heldigt, at vi nu ere komne saa vidt, at der har rejst sig en saadan Bevægelse, at det ærede Med-